

Yvonne Herløv Andersen (CD):

I CD er vi ikke så trygge ved at overlade de 10.000 mennesker, der er tale om her, til at argumentere på baggrund af den oplysning, de får i Danmarks Radio. Det synes vi ville være synd at sende dem i byen med. Derfor er der et reelt problem. Desværre er gruppen så lille. Det er heller ikke nok at sige, at den kan lytte til Radioavisen – og man kan også lytte til TV-Avisen, man kan sågar overvære teaterstykker, ved jeg – for at være med. Men det er det frie valg, det drejer sig om. Når vi andre går til bageren søndag morgen, er det jo med forventningens glæde, når vi går hjem med aviserne under armen og skal til at hygge os med dem. Det er lige præcis den mulighed, de mangler. De mangler at kunne få en bredspektret viden og at kunne tage den avis, der lige præcis dækker deres egen opfattelse; sådanne aviser findes der jo dog endnu, selv om det er ved at flyde en lille smule sammen. Det er sådan set det, problemet drejer sig om, for nok kan man få lydavisen fra Statens Bibliotek for Blinde, men den er jo også redigeret, og en af de ting, man specielt er interesseret i, er de politiske aspekter i kronikkerne osv.

En morsom anden ting, man meget gerne vil have også, er annoncer. Hele annonceverdenen er man jo lukket ude fra, og muligheden for at benytte sig af den også. Der er så mange ting, man ikke kan, og hvis man sammenligner landbruget med udviklingen inden for bøger for blinde bl.a., havde man trukket med hesteplov endnu, hvis man havde fulgt den takt, der er i udviklingen. Det er stadig væk et latterlig lille udsnit bind, der er udgivet for blinde, så man må supplere med Kristeligt Lydbibliotek, og hvad der ellers er, for overhovedet at få fat i nogle bøger. Det drejer sig om at få noget information.

Jeg er også glad ved, at vi ikke overlod Statens Bibliotek for Blinde og hele spørgsmålet om uddannelsen af blinde til det lokale selvstyre, for så havde det været småt med de forskellige former for uddannelse, man kunne få, for det er dyrt. Dette er jo også dyrt, og det er et problem.

Nu må jeg henholde mig til, hvad socialministeren sagde, og det gør jeg så med fortrøstning om, at mediekommissionen ikke skal bruges til at sylte disse ting, for de er meget væsentlige. I dag drejer det sig om at

kunne gøre sin stemme hørlig, og det er svært for de 10.000 mennesker. Derfor kan man måske sige, at det især angår senblinde. Hvilken fornøjelse har senblinde af andet end program 1, men det har de til gengæld, for deres tankevirksomhed og interesse for det levende liv bliver ikke mindre af, at de ikke kan se. Tværtimod opstår der et langt større behov for at kunne benytte sig af den slags information.

Jeg vil derfor håbe, at mediekommissionen ikke bliver nogen syltekrukke, men et sted, hvor man kan se, hvordan man kan sætte forsøget i gang.

Aase Olesen (RV):

Også det radikale venstre vil gerne gå ind i et positivt udvalgsarbejde med dette forslag. Det undrer mig egentlig lidt, at ingen af ordførerne har stillet det spørgsmål, som vi i hvert fald gerne vil have belyst i udvalget, nemlig: hvor meget koster dette forslag? Når vi ved det, kommer spørgsmålet, om det så er den rigtige måde at anvende disse penge på. Det må være væsentligt i en situation, hvor vi ikke bare kan tage løs, at få opklaret det, hvis vi vil ofre et bestemt beløb på området for blinde og svagtseende og læseretarderede.

Jeg tænker ikke mindst på, at der er en ny teknologi på vej. Jeg er ikke kyndig nok til at kunne sige, hvor tæt den er på at blive en realistisk mulighed for de svagtseende. For det er jo meget godt, at man måske kan få udgivet en daglig lydavis, men som den foregående taler har påpeget, bliver det jo også en avis, der bliver redigeret, men hvad sker der, hvis man nu får det sådan, at man ved hjælp af optisk læsning og en talende maskine kan få et fuldstændig frit valg af, hvilken avis man vil gå hjem med under armen?

Det synes vi i hvert fald er interessant at få noget mere at vide om under udvalgsarbejdet. Jeg skal i øvrigt undskyldte, at jeg glemte at sige, at ordføreren i denne sag er hr. Larsen-Ledet, som er forhindret i at være til stede. Sagen skal jo henvises til kulturudvalget.

Vi vil selvfølgelig også meget gerne se på forsøgsresultaterne i Sverige, netop ud fra den problematik, som hedder prioritering, som jeg lige nævnte. Da det nu er socialministeren, der har sagen i dag, kunne jeg da i